

„Én Istenem, legyek vidám...” (Beszélgetés Istennel verses gondolatok alapján)

Szeretetnek és jósnak kiapadhatatlan kútforrása, mennyei Atyám!

„Őszi harmat után, nagy hegyeknek ormán” és itt az alföld minden szegletében-zugában „fúdogál a híves szél, fúdogál a híves szél.” / ...mind szürkébb az álmos őszi táj... / Egy felhő fázós csüggedést szítál /... / Köd tolong a kertben, / Tarlókról felém füst és pernye száll, / A nyári bálnak vége, vége, látom, / A földön csak lim-lomja hedereg, / A hang nagy-messze zeng el a határon, / A berket dér s szél gyéritette meg /... / Álmaimnak faláról könny szivárog /... / S egyszerre láttam, minden halni indul, / Szél jött s a fákról minden díszet levert, / Megtépve, dúltan nyöszörgött a kert, / Kuvik kiáltott, varjúraj kóválygott / a mező felett... / Atyám, / e sok szín, e rőt, e sárga, / tán hült örömök tarkasága? / Azt hittük régen, sohasem szűnik meg / a tavasz kurjantása millió szegfű-pipacs, pacsirta-torkon át! / De ősszel szörnyű csend támad körülöttünk, / meghalljuk a koporsófánk sebes növést / és a szunyogorgonát. / Kötéltáncosként hajszál-dróton járunk. / Az erdők palástja mégse gyászt, / hanem új színt, új színre ölt. / Ma száz-ezernyi szín nevet, rikít, sikít, kiált, / színek ünnepe van, itt járok nesztelen, / fehérén, csak a haraszt zörög. / Csak meg ne szédülj, amíg áthidalsz / erényt meg bünt, halált meg életet! / Boldog biztonság-érzés a malasztban, / játékos jószág kell neked, szívem / Isten virraszt a mindenség felett! / E költői szív-húrokon megpendült tanítás erősít meg hitemben, hogy Te voltál és Te vagy tavasznak,

nyárnak, ősznek, télnek mindenható Atyja, és nekem nem szabad félni, ugyannyira nem, hogy a rám bízottakat is biztatnom kell, talán úgy, ahogy Te ihletted egykor egy székelly tollforgató lelkét: „Ne félj! Ha bedólt bánya éje / béklyóz is élve, mégse félj / Lehet, hogy hamar közelére eszmélsz / a kéznek, mely szabadulást hoz /, s elér! Tudd meg, hogy nincs örökös éjjel / s nincs pálma nélkül sivatag. / Sorsod is bántást, bajt elégel /, s feloldja zúzott, szállni adatott szárnyadat. / S ha nem? Úgyis szebb nem remegve! / Hadd inogjon folyvást a nád! / Tikkasztó tűzben, bajviharban / vérző fejedre kovácsol a kín koronát! /

Számadással terhes pillanatokban tovább ömlik, akár a színes levéláradat a biztatás: „Az őszi miatt ne csüggedj! / Mást mindent elvehet, / De inségedben is még / Egy megmarad neked! / És ez az egy: az Ének felemel tégedet. / Az ének árvaságot megosztó társaság, / Talizmán sebek ellen, / Télben vigasság, / Csákány, mely sziklaösvényt mind magasabba vág! / A hosszú őszi estéken milliók vágyával imádkozom Hozzád: „Zenét nekünk, hogy biztasson: különben / Itt meg kell halni! / Minden oly zilált! / Zaj, s jaj zuhog ránk éjsötét özőnben, / S a rémült lélek hasztalan kiált! / Zenét, amelybe mint egy deszkaszálba / Kapaszkodjék megrendült szellemünk. / Míg csillapul a bolydult vizek árja, / S valahol biztos partra lépünk. / Zenét! Szárnyunkat

megették a vércsék, / A sok baj és kín-élnünk csak teher. / Számunkra legyen a zene az épség, / A szárny, mely ismét egekig emel! / Zenét, hogy szálljunk, nyűgöket szakítván, / Föl, föl e földről, hol csak dudva nő, / Csúf csúfolódik, erényhős a hitvány, / S szívek helyén csak kő van, durva kő. / Ott fönnt talán még egyszer újra látjuk / Az Örök-Úr szent megbékélt szemét!”

Biztatást kaptam, Atyám e borongós őszben, és én ezt továbbadtam. Lélek-mankókat hordozzunk szét, egy egyszerű, tiszta, teremtő élet, reménykedő élet himnuszaként énekelve: „Borús az ég! De túl a dombon / Meg-megcsillan a falu tornya. / Hass, szántóvas, a földbe mélyen – / Már elzúgott a nagy tivornya. / Közben, hajh, mennyi változás jött! / Az életünk más, a világ más. / Csak az Örök-Úr változatlan – / S a rög, a munkagond, a szántás. / Sőt talán ez is terhesebb most / robotunkért kisebb a bérünk. / De azért így is megmutatjuk, / Ha gondban is, de csak megélünk! / Gyű hát no, húzzad, Fecske, Holló! / Várjuk talán, hogy más segítsen / Tudd meg, lovam, nincs segedelmünk / magunkon kívül, csak az Isten! / Ránk csak az Ó szent napja süssön / Már belül is remény melenget / A földet bizakodva szántjuk / S nem kérünk ennél más kegyelmet. / Mi többet úgyse várhatunk itt / Amit nekünk a jó nap érlel, / Amit a rögöl ki-kiküzdünk / Feszülő karunk erejével”.

Á M E N.

B. L.